

8-1-1988

ความปลอดภัยในอาชีพแพทย์

ปกจิตต์ ประมวล

Follow this and additional works at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjjournal>

Part of the [Medicine and Health Sciences Commons](#)

Recommended Citation

ประมวล, ปกจิตต์ (1988) "ความปลอดภัยในอาชีพแพทย์," *Chulalongkorn Medical Journal*: Vol. 32: Iss. 8, Article 1.

DOI: <https://doi.org/10.56808/2673-060X.2941>

Available at: <https://digital.car.chula.ac.th/clmjjournal/vol32/iss8/1>

This Editorial is brought to you for free and open access by the Chulalongkorn Journal Online (CUJO) at Chula Digital Collections. It has been accepted for inclusion in Chulalongkorn Medical Journal by an authorized editor of Chula Digital Collections. For more information, please contact ChulaDC@car.chula.ac.th.

ความปลอดภัยในอาชีพแพทย์

ความปลอดภัยในอาชีพแพทย์

ปกจิตต์ ประมวญ*

งานให้บริการด้านการรักษาพยาบาลแก่ผู้ป่วยนั้นเป็นงานที่จะต้องกระทำอย่างใกล้ชิด เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะติดโรคจากผู้ป่วยนั้นมีมาก อาจจะเป็นจากการสัมผัสผู้ป่วย การแตะต้องเลือด น้ำเหลือง อุจจาระ ปัสสาวะ ซึ่งบางครั้งโรคที่ติดมาอาจจะก่ออันตรายถึงแก่ชีวิต เพราะปัจจุบันมีโรคหลายชนิดที่ยังไม่อาจจะรักษาให้หายได้ เช่น โรคตับอักเสบ โรคเอดส์

อันที่จริงแพทย์และบุคลากรทางการแพทย์ทั้งหลายนั้นก็มักมีโอกาสที่จะได้รับการแพร่เชื้อโรคจากผู้ป่วยด้วยกันทั้งนั้น แต่ในสาขาของวิสัญญีวิทยายังคงเสี่ยงต่อการติดโรคมักขึ้นเป็นหลายเท่า เมื่อเทียบกับบุคลากรในสาขาอื่น ๆ เพราะการให้บริการต่อผู้ป่วยต้องทำอย่างใกล้ชิด ดังนั้นการสัมผัสโรคโดยตรงมีมากและยังอาจจะมีอุบัติเหตุจากการถูกเข็มฉีดยาที่ติดเชื้อทิ่มแทง การติดต่อกับเลือด น้ำมูก น้ำลาย และยังสัมผัสอิมมูโนสัฟเฟียสจากตัวยาสลบที่ใช้ ได้มีรายงานต่างประเทศถึงผลของยาสลบที่มีต่อบุคลากรในห้องผ่าตัดซึ่งได้รับผลจากยาสลบที่ตกค้าง ผลเหล่านี้มีทั้งการกดไขกระดูก อัตรากาการแท้งบุตรที่เพิ่มขึ้นในสตรี และยังมีอันตรายที่เกิดขึ้นซึ่งคาดว่าจะมีผลทางกรรมพันธุ์ได้ด้วย

ในส่วนของ การติดเชื้อนั้นดูเหมือนกับจะป้องกันได้

โดยง่าย แต่โดยลักษณะของการทำงาน ซึ่งต้องใกล้ชิดกับผู้ป่วยและรีบด่วนมากนั้นทำให้การป้องกันตนเองของบุคลากรไม่รัดกุมและได้ผลพอเพียง ผู้ป่วยที่มารับการดมยาผ่าตัดนั้นกว่าครึ่งหนึ่งจะมาในสภาวะรีบด่วน โดยไม่มีเวลาตรวจสอบภาวะการติดเชื้อได้ก่อน การตรวจสอบโรคบางชนิดต้องอาศัยเวลา ในบางครั้งผู้ป่วยเองยังไม่มีอาการแสดงให้เห็น เหล่านี้ยิ่งทำให้การป้องกันนั้นไม่พอเพียง ทำให้บุคลากรติดโรคต่าง ๆ ไปโดยไม่รู้ตัว โรคบางชนิดกว่าอาการของโรคจะแสดงออกก็กินเวลานาน อาจจะทำให้ตัวบุคลากรเองเป็นพาหะของโรคได้ด้วย

สำหรับโรคตับอักเสบ นั้นก็เป็นที่น่ายินดีที่ได้มีการเริ่มโครงการป้องกัน สำหรับบุคลากรผู้ที่ต้องทำงานอย่างใกล้ชิดกับผู้ป่วย

ถึงเวลาหรือยังที่ผู้บริหารจะหันมาสนใจถึงความปลอดภัยในขณะที่ประกอบอาชีพการักษาพยาบาลของบุคลากรทางการแพทย์ และให้การปกป้องคุ้มครองทั้งในด้านการป้องกันรักษา หรือชดใช้ในอันตรายที่เกิดกับบุคลากรขณะให้การรักษาพยาบาลแก่ผู้ป่วยตามหน้าที่ซึ่งจะทำให้ขวัญและกำลังใจของบุคลากรผู้เสี่ยงต่ออันตรายอย่างมากเหล่านี้ดีขึ้น

* ภาควิชาวิสัญญีวิทยา คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย